

Робеспьеръ, който съглѣждаше въ тие думи единъ укоръ за своя начинъ на дѣйствие и едно оръжие съ което реакцията можаше да си послужи, оплака се Дантону отъ приятелитѣ му, а послѣдний почна да ги защищава. Тѣ обѣдваха на самѣ и си размѣниха доста силни думи; тѣ се раздѣлиха вече като врагове и Робеспьеръ, се убѣди отъ това свиждане, че Дантонъ е опасенъ за републиката или, което е по вѣрното, за него.

„Защищавайте се“, казваха Дантону съмисленнитѣ му. — Прѣдпочитамъ да бѣдж обезглавенъ отъ колкото да обезглавяватъ. — Махнете се отъ тука“. — Развѣ може да се отнесе отечеството върху подложкитѣ на общата ни? — „Ще ви арестуватъ“. — Нѣма да посмѣятъ.

Но посмѣиха. Сень-Жустъ се яви въ съединеното засѣдание на комитетитѣ за общественното спасение и на обществената безопасностъ и обади Дантона, като саставител на заговоръ срѣщу спокойствието на държавата и той сполучи да добие заповѣдъ за арестуването му. Домътъ му бѣ заобиколенъ прѣзъ нощъ и него както и Филипò, Камилъ Демулена, Генерала Вестермана и депутатина Лакроа отведоха въ Люксембургската тъмница. „Господа, каза той на затворницитѣ азъ се надѣвахъ да ви извадя отъ тука, но ето че и азъ дойдохъ при васъ. Не зная какъ ще се свърши тая работа“.

Това се свърши съ ешафота, както и повечето трагедии, които се разиграха прѣдъ революционния сѣдъ. Сень-Жустъ, като се ръководяше отъ бѣлѣжкитѣ на Робеспьера, прочете дълтъ докладъ върху мнимъ единъ заговоръ, замисленъ прѣди нѣколко години отъ нѣкои прѣстѣпни фракции, съ цѣль да прѣмахнатъ революцията; той отиде тѣй далечъ въ оклѣветяванието си, щото съ ожесточена дързостъ назова прѣслѣдванитѣ лица послѣдни партизани на роялизма. Хора съвсѣмъ чужди единъ на